

Hồi 23

Lăng Không Phi Các

Lhi Tiêu Nam Tần tỉnh lại, bên tai nghe tiếng xe bon bon thì biết mình đang ở trên xe. Nhưng nàng mở mắt nhìn ra, thấy trong thùng xe ngoài mình ra chẳng còn một ai khác.

- “Rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì ta ?”

Nàng đang trầm nghĩ thì cửa sổ xe mở ra, một chiếc đầu thò vào, đó là Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật, lão nhìn nàng mỉm cười và nói:

- Ta đã biết ngươi là nữ tử, quyết không thể làm khó ngươi, huống hồ từ ám khí ngươi đeo trên người, ta đã đoán ra ngươi là con gái của Tiêu Tam gia. Sinh tiền phụ thân ngươi rất tốt với võ lâm bằng hữu, ta nể mặt lão nên càng không thể làm gì ngươi, chỉ cần sự tình rõ ràng là ta lập tức thả ngươi.

Ngưng một lát, lão nói tiếp:

- Nhưng ngươi cũng chớ vọng động, lúc này huyết Phúc Kết nơi khí huyết tương giao của ngươi đã bị điểm, do vậy không thể dùng lực được.

Lão cười cười, nói tiếp:

- Huống hồ ngươi nằm trên xe cũng khá thoải mái, trời lạnh thế này mà được nằm ấm cúng trong xe chẳng thư thái hơn ta cưỡi ngựa sao ?

Nói đoạn lão thụt đầu ra ngoài. Tiêu Nam Tần ngẫm vận khí thử thì lập tức bị ngăn cản, nàng biết những lời của Thất Hải Ngư Tử nói không phải hư ngôn. Trong lòng tuy đầy tức khí nhưng cũng chẳng biết làm thế nào khác.

Xa mã ngày đi đêm nghỉ, nhưng bọn họ không đưa nàng xuống xe. Thất Hải Ngư Tử tuy âm hiểm狡 hoạt, nhưng không phải là hạng hiếu sắc, mỗi ngày đúng giờ là lão đưa cơm nước cho nàng, tuyệt đối không để nàng đói.

Qua mấy ngày ngồi xe, Tiêu Tương Phi Tử tâm cao khí ngạo cảm thấy bị dày vò khá nhiều. Nàng cố gắng không nghĩ đến Y Phong, nhưng hình ảnh Y Phong không lúc nào lại không lớn vồn trong đầu nàng. Nàng ngồi trong xe bít bùng nên cũng không biết rốt cuộc mình đang ở đâu.

Một hôm, bỗng nhiên nàng nghe có người lớn tiếng nói bên ngoài xe:

- Vi hương chủ ! Vi hương chủ !

Xa mã từ từ dừng lại, một loạt tiếng vó ngựa lướt tới, sau đó cùng dừng bên cạnh xa mã. Một người nói:

- Vi hương chủ ! Gặp được người thật tuyệt quá ! Người không biết đấy thôi, hai ngày nay tiểu đệ cứ mãi lấy làm kỳ quái, nếu không gặp được Vi huynh thì có lẽ tiểu đệ tức chết quá !

Lại nghe Vi Ngạo Vật cười cười hỏi:

- Chuyện gì khiến Bàn Long Côn Tướng Bá Dương người phải khẩn trương như vậy ! Tại hạ cũng rất lấy làm quái đấy !

Tiêu Nam Tần ngồi trong xe bất giác chau mày, nàng thầm nghĩ:

- “Sao môn đồ Thiếu Lâm cũng có người gia nhập Thiên Tranh Giáo. Xem ra thế lực của Thiên Tranh Giáo ngày một lớn mạnh, ngay cả Bàn Long Côn Tướng Bá Dương cũng bị bọn chúng thu phục !”

Bất giác nàng thầm lo lắng cho Lã ca ca của nàng khó báo được đại thù.

Tướng Bá Dương danh chấn giang hồ với Lương Ngân Bàn Long Côn trong tay và Nhất Bách Linh Bát Nam Phục Hồ Côn Pháp của Thiếu Lâm. Bây giờ nghe lão ta nói tiếp:

- Vi huynh ! Người có biết tại sao hai ngày nay giáo chủ lại đến Hà Nam không ? Ta gặp giáo chủ ở Khai Phong, giáo chủ bảo ta triệu tập huynh đệ khắp thành, đến tối sẽ khai đàn ngoài thành, đây vốn đã là chuyện quái lạ. Tối đến, mọi người cung cung kính kính chờ đại giá của giáo chủ, nào ngờ giáo chủ không đến, điều này chẳng cần nói, nhưng chẳng biết từ đâu ra mấy nhân vật bịt mặt dẫn xác đến phân đàn trong thành Khai Phong khiêu khích bọn ta.

Thất Hải Ngư Tử tuy kinh ngạc “a” một tiếng, nhưng vẫn nghe Tướng Bá Dương bổ sung tiếp:

- Võ công của mấy hán tử lạ mặt đó đều rất cao, thi triển kiếm pháp chưa từng thấy ở Trung Nguyên. Vi huynh, người biết đấy, phân đàn Khai Phong cũng chẳng có hảo thủ gì. Còn như bản thân ta, ôi ... Song quyền nào địch nổi tứ quyền, miễn cưỡng cầm cự một trận rồi cũng lo tháo thân.

Lão ta ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Chuyện này thật quá kỳ quái, tiểu đệ đang muốn đến tổng đàn hỏi xem, nào ngờ lại gặp lão huynh ở đây ... Vi huynh ! Theo người thấy rốt cuộc đây là chuyện thế nào vậy ?

Tiêu Nam Tần nằm trong xe nhưng lòng phập phồng, vì từ lời nói của Tướng Bá Dương, nàng biết chuyện này nhất định là do Y Phong và Phi Hồng Thất Kiếm gây ra. Nàng thầm nghĩ:

- “Có lẽ Lã ca ca đã nói ra chân tướng với Phi Hồng Thất Kiếm, rồi nhân tiện khiêu khích phân đàn của Thiên Tranh Giáo ở Khai Phong. Nhưng hiện giờ Lã ca ca ở đâu ? Chàng có biết ta đang lâm nạn hay không ? Nếu chàng biết, chàng có đến đây cứu ta không ?”

Bất giác nàng buông một tiếng thở dài, nhưng lại lập tức nén khí, vì sợ Thất Hải Ngư Tử cơ trí thâm trầm nghe được.

Bên ngoài xe im lặng hồi lâu, có lẽ Vi Ngạo Vật cũng đang suy nghĩ chuyện này. Bỗng nhiên nghe lão ta cao giọng nói:

- Chuyện này quả thực rất kỳ quái, Vi mỗ cũng không biết. Theo Vi mỗ thấy, tốt nhất Tưởng hương chủ hãy trở về thành Khai Phong trước, chỉnh đốn các huynh đệ còn lại và xử lý công việc ở phân đàn như bình thường. Còn những chuyện khác, chờ Vi mỗ về đến tổng đàn điều tra rõ chân tướng rồi sẽ cho người thông báo sau.

Bàn Long Côn Tưởng Bá Dương trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đã vậy thì tiểu đệ trở về trước thôi ! Ôi ! Vất vả lắm mới lập được cơ nghiệp ở thành Khai Phong, không ngờ trong một đêm đã tiêu tan hết phân nửa.

Dường như tâm sự của hai người đều nặng nề nên lại trầm mặc rất lâu. Lãi lâu sau Tiêu Nam Tần mới nghe tiếng vó ngựa đi xa dần, nàng biết Bàn Long Côn Tưởng Bá Dương đã bỏ đi.

Sau đó, xa mã lại khởi hành, trong lòng Tiêu Nam Tần vừa mừng vừa giận, ý nghĩ hỗn loạn trong đầu. Đương nhiên đây là vì nàng nghe được tin tức về Y Phong.

Xa mã chạy một hồi nữa rồi dừng lại giữa thanh thiên bạch nhật, đây là một ngoại lệ, từ những tạp âm huyền ảo bên ngoài nàng biết nơi xe dừng là một thành thị đông đúc. Càng ngoại lệ hơn là có hai người khiêng Tiêu Nam Tần từ trong xe ra, đoạn đưa nàng vào một khách điểm, còn Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật chẳng biết chạy đi đâu rồi.

Tiêu Nam Tần thầm phán đoán, nhất định là Vi Ngạo Vật đi thăm dò tin tức, người canh giữ nàng lúc này là hai hán tử trẻ tuổi. Tuy bọn chúng chưa thay đạo bào nhưng Tiêu Nam Tần biết chúng đều là tiểu lâu la của Thiên Tranh Giáo đội lột đạo sĩ.

Gian phòng nàng ở khá rộng, hai hán tử trẻ canh chừng hai bên, nàng biết bằng vào võ công của mình thì không khó thu tập hai hán tử này. Nhưng hiện tại nàng đã bị điểm Phúc Kết huyết, một chút khí lực cũng không có, nên chỉ đành nằm mở mắt trên giường, đâu còn cách gì khác ?

Thời gian chậm chạp trôi qua, đến tối thì điểm tiểu nhị mang cơm rượu vào, Tiêu Nam Tần chẳng buồn ăn, còn hai hán tử trẻ tuổi lại có cơ hội chén tạc chén thù. Mãi đến khuya, trong lúc Tiêu Nam Tần đang mơ mơ màng màng thì đột nhiên có một khuôn mặt nồng nặc mùi rượu kề sát mặt nàng, bất giác nàng mở mắt ra và hét lớn một tiếng.

Thì ra hai hán tử trẻ do có máu rượu nên nổi máu tà đạo, hiện tại cả hai đang nhìn Tiêu Nam Tần với ánh mắt dâm dăng và thèm thuồng.

Tuy biết nguy cơ sắp đến nhưng Tiêu Nam Tần chẳng làm gì được, bởi lẽ cửa phòng đã được chúng khóa chặt, dẫu có kêu cứu cũng chẳng ai nghe, còn Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật vẫn không thấy bóng dáng đâu cả.

“Toẹt !” một tiếng, vạt áo trước ngực Tiêu Nam Tần đã bị xé toạc. Nhất thời nàng cảm thấy như bị một nhát kiếm đâm vào lòng, và cũng biết chuyện gì sắp xảy ra.

Hai hán tử trẻ tuổi vẫn luôn miệng phát ra những tràng cười quái đản, tiếng cười của kẻ sắp được hưởng đệ nhất lạc thú trần gian. Tiêu Nam Tần nhắm mắt, nàng không muốn nhìn thấy hai bộ mặt kinh tởm đó, nàng trấn định tâm thần lặng lẽ chờ sự việc xảy ra ...

Đột nhiên, tiếng cười quái đản tắt lịm, thay vào đó là một tiếng kêu thảm.

Biến cố đột phát này khiến Tiêu Nam Tần mở choàng mắt ra, nàng đã không còn thấy hai khuôn mặt kinh tởm trước mắt nữa. Nhưng nàng thấy có một bóng người khá uy phong đang vung chưởng vỗ vào đầu hán tử trẻ còn lại.

Hán tử khinh bạc này cũng kêu thảm một tiếng rồi chết theo đồng bọn.

Tiêu Nam Tần vui mừng khôn tả, bóng người uy phong kia quay đầu lại, lập tức một khuôn mặt rất quen thuộc hiện ra trước mắt nàng. Lúc này nếu không bị điểm huyết thì e rằng nàng đã nhảy cẫng lên rồi. Nhưng hiện tại một chút khí lực nàng cũng không có, nàng chỉ có thể kêu lên một tiếng đầy hoan hỉ:

- Lã ca ca !

Đêm khuya, đèn đóm trong phòng lại bị hai hán tử trẻ lúc nãy thổi tắt từ lâu, vì thế mọi sự vật trong phòng đều mờ mờ, tuyệt không thể nhìn thấy rõ. Tiêu Nam Tần thấy “Lã ca ca” của nàng mỉm cười lướt đến trước giường, và thấy ánh mắt của “Lã ca ca” nhìn thẳng vào trước ngực mình.

Đương nhiên nàng biết là tại sao và tuy nàng có chút hổ thẹn nhưng không phần nộ. Bỗng nhiên tim nàng đập rộn ràng, vì “Lã ca ca” đã đưa tay, kéo rộng vạt áo trước ngực nàng, khuôn mặt tươi cười đáng yêu và đáng hận cũng cúi sát ngực nàng ...

Tiêu Nam Tần hổ thẹn đến đỏ bừng cả ngọc diện, nàng đang muốn hỏi sao “Lã ca ca” không chịu nói, nhưng ngay lúc đó, khuôn mặt chưa trút bỏ lớp dịch dung của “Lã ca ca” bỗng nhiên biến sắc. Đương nhiên nàng cũng kinh ngạc, ngưng thần lắng nghe, thì ra ngoài cửa đã có giọng của Thất Hải Ngư Tử vang lên. Thế là nàng hốt hoảng kêu:

- Lã ca ca.

Dư âm ba tiếng chưa thoát ra hết thì “Lã ca ca” đã xuất thủ bịt miệng nàng lại, một tay khác luồn qua lưng và ôm xốc nàng lên. Sau đó “Lã ca ca” vươn mình đoạn tung người qua cửa sổ mà đi.

Tiêu Nam Tần chỉ cảm thấy mình đang nằm trong đôi tay rắn chắc mạnh mẽ của “Lã ca ca”, và đó là một cảm giác tuyệt diệu không gì bằng. Nàng cảm thấy như đang nằm trên giường nệm bằng lông thiên nga, và đang bay bổng như đặng vân giá vị giữa không trung.

Cũng chẳng biết “Lã ca ca” ôm nàng chạy đi bao lâu và bao xa, Tiêu Nam Tần cảm thấy mình đã lên một ngọn núi, rồi xuyên qua một cánh rừng, nàng thấy trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng.

- “Tại sao Lã ca ca phải ôm ta chạy đến một nơi xa thế này ?”

Nàng tự hỏi mình rồi lập tức tìm lời giải đáp, trong lúc này bất luận là lời giải đáp thế nào cũng đều làm cho thiếu nữ si tình này vừa lòng. Vì nàng đang nằm trong vòng tay người mình yêu, như thế chẳng hơn bất kỳ lời giải đáp nào, chẳng tuyệt diệu hơn sự thật sao ?

Cuối cùng, “Lã ca ca” cũng dừng bước, Tiêu Nam Tần mở mắt ra, nàng thấy mình đã ở trong một sơn động, thế là nàng bất giác hơi có chút kỳ quái.

Nhưng cảm giác kỳ quái này rất ít, chẳng qua chỉ là một phần vụn so với niềm hoan hỉ trong lòng nàng.

Nàng được nhẹ nhàng đặt xuống đất, ô, không phải đất mà là trên giường, một chiếc giường đá. Vẻ mặt tươi cười của “Lã ca ca” lại hiện ra trước mặt nàng, ánh sáng yếu ớt khiến nàng không thấy rõ nét cười trên mặt chàng. Nhưng nàng lại cảm nhận được vẻ cười rất nồng ấm ngọt ngào.

Không ngờ nàng lại đạt được điều mình mơ ước trong hoàn cảnh này.

Nàng khẽ kêu lên trong niềm hạnh phúc:

- Lã ca ca

Thất lưng bung ra, tuy huyết đạo của nàng đã được giải, nhưng thân hình nàng vẫn mềm nhũn không chút khí lực, tình này cảnh này nàng còn có thể nói được gì nữa ?

Như vậy là hạnh phúc biến thành đau khổ, đau khổ lại biến thành hạnh phúc, đau khổ của hạnh phúc, hạnh phúc của đau khổ, thế sự dịu vợi, thế sự hỗn độn, mê loạn như một mơ bồng bong ...

Trời sáng, Tiêu Nam Tần trở mình. Ô ! Người bên cạnh nàng đã bỏ đi rồi. Nàng dụi mắt rồi nhìn quanh sơn động, nhưng sơn động trống không, ngay cả một bóng người cũng chẳng có.

- “Lẽ nào đây là một giấc mộng.”

Nàng tự hỏi và bật dậy, một thoáng đau khổ khiến nàng hơi chau mày, đoạn nàng hạ quyết định:

- “Không phải là mộng !”

Vì sự mê loạn tối qua vẫn còn lưu trong tâm khảm nàng, nàng vẫn còn nhớ rất rõ. Chỉ có điều trong sự mê loạn đó, “Lã ca ca” từng nói những gì và bản thân nàng từng trả lời những gì nàng đều quên tất.

Không những điều đó không quan trọng, vì còn có chuyện khác quan trọng hơn những lời nói rất nhiều.

- “Chàng đã ra đi hay là chàng đi tìm thứ gì đó cho ta ăn ? Ôi ! Sao mà kỳ diệu đến thế, hóa ra hoan lạc nhân gian vẫn gấp ngàn lần sự đau khổ.”

Nàng tự an ủi mình rồi rời khỏi chiếc giường đá. Trong sơn động này, ngoài chiếc giường đá ra, còn có chiếc bàn đá và một vài đồ vật khác.

- “Có thể đây là sơn động mà chàng ẩn cư để tránh kẻ thù chăng ? Chàng quả nhiên là một người kỳ diệu, chỉ cần ta được ở bên chàng, dù suốt ngày phải giam mình trong sơn động này thì ta cũng vô cùng hạnh phúc.”

Tình tứ của nàng như dòng nước liên tục tuôn chảy, và thời gian cũng theo mạch tình tứ mà lặng lẽ trôi đi. Thời gian trong khi chờ đợi tuy chậm chạp, nhưng cuối cùng cũng vẫn trôi qua. Dần dần Tiêu Nam Tần cảm thấy sốt ruột, sự sốt ruột biến thành nghi hoặc, từ nghi hoặc biến thành khiếp sợ, sau cùng phần khiếp sợ này biến thành hoang mang ?

Một vài chuyện chưa từng có trong niềm hân hoan của nàng, bây giờ bỗng nhiên lại xuất hiện trong đầu.

- “Làm sao chàng biết ta ở trong khách điểm đó ? Sao chàng chẳng nói một câu với ta trong tình hình như vậy. Chàng tuyệt đối không phải là người như thế !”

Nghĩ đến đây thì sắc hồng trên mặt Tiêu Nam Tần chợt biến thành tái nhợt, thậm chí toàn thân nàng cũng vì kinh khiếp mà run lên.

- “Nếu chàng không phải Lã ca ca thì là ai ? Lẽ nào ... lẽ nào đó là hấn.”

Mấy chữ Thiên Tranh Giáo chủ thoáng hiện qua đầu thiếu nữ si tình, bất giác nàng cảm thấy thần trí mờ mịt.

Trong cơn hoảng loạn, nàng cảm thấy dường như có một khuôn mặt xoay chuyển với vẻ cười đùa giả đang kề vào mặt mình, và đó vốn là khuôn mặt mà chính tay nàng hoá trang mà thành. Khi dịch dung cho Y Phong, chỉ cần thủ của nàng tùy tiện biến động một chút thì giờ đây, đối với nàng mà nói, thế giới này hoàn toàn khác.

Ai cũng không ngờ, đôi tay nhỏ bé của nàng chẳng những làm thay đổi mệnh vận của chính nàng, mà còn làm thay đổi mệnh vận của một số người khác, đồng thời cũng thay đổi mệnh vận võ lâm.

Khuôn mặt kia vẫn quay cuồng và kích vào đầu nàng. Nàng loạng choạng bước đi lấy y phục và mặc vào, nàng dõi mắt quan sát sơn động, nơi làm thay đổi mệnh vận cả đời nàng, thế nhưng trong sơn động chẳng có bất kỳ vật gì để giúp nàng biết được nơi mình đang đứng là đâu.

Nàng hoang mang bước ra ngoài, cửa động nối liền với sơn đạo, đi hết sơn đạo thì nàng đã vượt ra khỏi khe núi. Bên ngoài chẳng có một chút thay đổi vì sự thay đổi của nàng. Nàng bước đi trên sơn đạo phủ đầy tuyết để lại sau lưng những dấu chân chệch choạng.

Nàng cố trấn định tâm thần rồi suy nghĩ:

- “Thất Hải Ngư Tử ra ngoài và tìm gặp Tiêu Vô, Tiêu Vô biết có người có diện mạo giống hần rồi biết ta là bằng hữu của người đó ... Thế là chúng bày ra âm mưu, nối kết từng sự việc lại với nhau thì trở thành một sự thực tàn khốc ...”

Nghĩ thế nhưng nàng vẫn còn hy vọng, hy vọng đó chẳng qua là sự cuồng tưởng của mình, hy vọng “chàng” của tối qua chính là “Lã ca ca”

Dường như đây là hy vọng trong một sự tuyệt vọng, lúc này nàng vẫn giữ được thăng bằng để bước đi, nhưng trong lòng thiếu nữ si tình này đã chao đảo. Khi lên núi, nàng si si mê mê trong vòng tay “chàng”, bây giờ phải tìm đường xuống núi, nàng mới phát hiện ra rằng, ngọn núi này cao hơn nàng tưởng nhiều, đặc biệt là sơn đạo phủ đầy tuyết rất khó đi.

Hiện tại nàng không thể không thu tập phần thần trí còn lại để đề khí hạ sơn, dần dần thân pháp của nàng cũng nhanh hơn. Nhưng đi được một lúc thì nàng bất giác dừng chân, vì nàng phát hiện sơn đạo lại từ thấp lên cao, trước mặt lại là một ngọn núi khác.

Có một sơn đạo rất hẹp dựa theo sườn núi vòng qua phía sau. Nhưng vì lúc này mục quang của nàng không thể nhìn xa, do đó nàng không đoán định được con đường này là dẫn lên trên hay dẫn xuống dưới. Ngọn núi trước mặt khiến nàng sững sờ rất lâu.

Lúc này nếu tâm thần nàng ổn định, thể lực sung mãn thì nhất định nàng sẽ tiếp tục đi tới trước, dù có phải vượt qua mấy ngọn núi nữa thì nàng cũng sẽ tìm được đường ra. Nhưng hiện tại nàng tâm loạn thần mê, thể lực không bằng một phần mười lúc bình thường, do vậy nàng đành thở dài rồi quay bước. Sơn đạo nàng đang đi vốn là hạ sơn, bây giờ quay bước có nghĩa là dần dần lên cao.

Bỗng nhiên có một thanh âm khiến tâm tình nàng kinh tỉnh từ trong mê loạn, thanh âm này nghe ra rất quen, nàng vội dừng bước để nắm bắt nó. Nhưng thanh âm

này vốn đã rất xa xôi, bây giờ lại càng dụi vội, nàng ngưng thần lắng nghe hồi lâu, sau cùng nàng mím môi, cất bước đi về phía thanh âm đó. Lúc này dường như tinh lực của nàng đã hồi phục.

Nguyên thanh âm mà nàng vừa nghe được dường như là tiếng nói của “Lã ca ca”, mà nếu “Lã ca ca” thật sự có trong ngọn núi này thì điều đó chẳng phải có thể chứng minh “chàng” của tối qua là “Lã ca ca” thật rồi sao ? Như vậy phán đoán bất hạnh vừa rồi của nàng, há chẳng trở thành chuyện buồn cười lắm sao ?

Trong tình huống này, dù thanh âm kia có đến từ chân trời góc bể thì nàng cũng truy tìm cho ra, dù hai chân nàng không thể bước đi được nữa thì nàng cũng vẫn có thể bò đi. Huống hồ lúc này tinh lực của nàng đã hồi phục, nàng đã có thể lướt đi như gió ?

Rừng cây hai bên sơn đạo đã trở trụi cành lá, nhưng rừng càng lúc càng sâu, một vài nơi tuyết đã tan chảy trộn lẫn với bùn đất. Tiêu Nam Tần vừa đi vừa lòng sục trong điều kiện đau gian khổ như vậy, sau một hồi rong ruổi cuối cùng nàng phát hiện ra rằng, đây là chuyện mà nàng thà hy sinh hạnh phúc một đời, thậm chí cả sinh mạng để đổi lấy ...

Tình trạng của nàng lúc này tựa như người cố nắm bắt một chút hy vọng trong sự tuyệt vọng, nàng không kiêng kỵ gì nữa, cứ nắm lấy chút hy vọng này mà truy tìm. Tuy nhiên sức người dù mạnh đến đâu cũng có giới hạn, do vậy sau một hồi chạy đôn chạy đáo trong rừng, cuối cùng nàng cũng phải chậm bước lại. Nàng thầm nghĩ:

- “Có lẽ sáng nay Lã ca ca đi tìm thức ăn cho ta, nhưng vì cánh rừng này quá rộng nên không tìm được đường ra, do đó vừa rồi ta mới nghe thấy tiếng gọi của chàng trong rừng.”

Tuy nghĩ thế nhưng nàng không khỏi lo lắng cho “Lã ca ca”

- “Nếu như ta tìm được chàng thì nhất định chàng sẽ rất vui mừng ! Tối qua, chàng ...”

Nghĩ đến đây thì sắc diện của nàng bất giác đỏ ửng, và nàng càng nỗ lực đi tới trước. Đường rừng tuy càng lúc càng khó đi, song chẳng có gì ngăn được quyết tâm truy tìm hạnh phúc của thiếu nữ này.

Bỗng nhiên, dường như nàng lại nghe loáng thoáng tiếng người từ bên phải bay qua. Bất giác hạnh phúc dâng trào, thế là nàng lướt qua phải không chút do dự. Tuy nàng không nghe rõ là tiếng của ai nói, nhưng lẽ nào trong khu rừng này còn có người nào khác.

Lại một hồi chạy đôn chạy đáo, bỗng nhiên nàng phát hiện giữa rừng có một con đường ngoằn ngoèo chạy về hướng tây. Nàng dừng bước nơi vệ đường suy nghĩ, mục quang quét nhìn tứ phía, nhưng xung quanh nàng chỉ thấy rừng cây và rừng cây. Con

đường trước mặt rất hẹp, hai bên là rừng cây chạy dài, nhưng đặc biệt giữa đường chẳng có một ngọn cây bụi cỏ.

Bất giác nàng cảm thấy kỳ quái, lòng thầm nghĩ:

- “Không lẽ con đường này là do con người khai mở ?”

Ở một nơi thế này mà có người đến mở đường, há chẳng phải là chuyện kỳ quái lắm sao ?”

Cõi lòng vốn đã hoang mang mê loạn của nàng bây giờ lại thêm một phần kinh dị và kỳ quái. Nàng lại suy nghĩ một lát rồi tiếp tục bước đi, nàng đi rất nhanh, chớp mắt đã đi được mấy mươi trượng.

Đột nhiên, nàng dừng bước, vì địa thế chợt thấp xuống, trước mặt là một vực thẳm sâu không thấy đáy, hình thế hiểm ác, khiến nàng buột miệng kêu thất thanh một tiếng. Cõi lòng nàng cũng chợt trầm xuống, nàng ngậm than thở cho công sức của mình trở thành công cốc. Nàng đưa tay lên lau mồ hôi trán, nhưng tay chưa chạm trán thì đột nhiên nàng rụt lại.

Thì ra lúc này nàng phát hiện ra hai bàn tay mình đã rướm máu tươi, có lẽ vừa rồi nàng phải dùng tay vạch cây cỏ nên mới thọ thương như vậy. Thiếu nữ si tình đáng thương này đứng đó nhìn xuống vực thẳm trước mặt, và bất giác hai dòng lệ tuôn rơi.

Hồi lâu sau, nàng mới đưa tay gạt lệ, ngay lúc đó bỗng nhiên nàng phát hiện dường như bên trái có một con đường dẫn xuống tuyệt cốc. Thế là tinh thần phấn chấn, nàng vội đi vòng qua trái chừng một trượng, khi mục quang nhìn tới trước thì bất giác vui mừng khôn tả.

Nguyên nàng phát hiện tuyệt cốc này có một phiến đá lớn đâm ngang ra giữa không trung, đối diện lại có một cầu đá to rộng, vừa khớp hai phía của tuyệt cốc lại với nhau. Trên phiến đá to lớn có một tòa lầu các, thoạt nhìn tựa như phi các được xây dựng giữa không trung. Tuyệt diệu nhất là bên cạnh tòa lầu các này còn có một phi đình, mà trong phi đình có một người đang ngồi tựa lan can suy nghĩ, đó chính là “Lã ca ca” mà nàng ngày đêm tưởng nhớ.

Lúc này lý trí của nàng hoàn toàn bị niềm vui khôn tả che đậy, căn bản không nghĩ một nơi hoang sơn cô lạnh thế này thì làm sao có một tòa lầu các như vậy ! Và nàng cũng không nghĩ, “chàng” tối qua nếu là “Lã ca ca” thật thì lúc này sao lại ngồi đây ?

Nàng chỉ cho rằng, chuyện tối qua đã xảy ra trong núi này, mà “Lã ca ca” đã có mặt ở đây thì đó là chuyện đáng vui mừng. Nàng cũng không nghĩ người đang đứng trong phi đình kia có khả năng là Thiên Tranh Giáo chủ Tiêu Vô hay không ?

Thế gian nếu có hai người diện mạo hoàn toàn giống nhau thì có lúc xảy ra một số chuyện vô cùng ly kỳ.

Nhưng rốt cuộc người đang đứng trầm ngâm suy nghĩ trong phi đình kia là ai ? Y Phong hay Tiêu Vô ? Phải chăng người trong thạch động tối qua và người trong phi đình kia là một ? Nếu vậy thì đó là Y Phong hay Tiêu Vô ?

Còn nếu không phải thì người nào là Y Phong, người nào là Tiêu Vô ? Tại sao hai người này lại cùng đến một ngọn núi trong cùng một thời gian trùng hợp như vậy ? Còn phi các kỳ dị kia là thuộc sở hữu của ai ?

oOo

Lại nói đến Y Phong, khi chàng và bọn Phi Hồng Thất Kiếm vào Trường An thì vạn nhà đã đổ đèn, vì còn đang lẩn tránh nên Y Phong tìm đến một tử quán vắng khách, bọn Phi Hồng Thất Kiếm thủy chung luôn cho rằng chàng là tam đệ của bọn họ, cùng tọa đàm trong một gian nhã thất. Nhưng chỉ cần dăm ba câu thì sự tình đã được giải thích rõ ràng.

Vì chỉ cần chàng tháo chiếc mặt nạ da người ra là mọi sự nghi hoặc đều lập tức tan biến. Nhưng trước khi làm như vậy, Y Phong đã suy nghĩ rất kỹ, Phi Hồng Thất Kiếm quanh năm sống ở quan ngoại nên tất nhiên không biết diện mục thật của chàng rốt cuộc là ai. Vả lại cũng vì chuyện hiểu lầm đã quá sâu, ngoài cách này ra, đích thị chẳng còn biện pháp nào khác.

Chàng không tháo bỏ hoàn toàn diện mục đã được dịch dung của mình, vì chàng còn muốn giữ lại hình trạng này để làm một vài chuyện khác, đây là một sự trùng hợp đặc biệt, chàng buộc phải lợi dụng nó.

Bọn Phi Hồng Thất Kiếm sau khi biết sự thật thì không khỏi tỏ ra thất vọng. Bọn họ đi khắp chân trời góc bể để tìm tam đệ của mình, nào ngờ người mà bọn họ cho rằng thiên chân vạn xác, bây giờ lại là một người khác.

Hoa Phẩm Kỳ buông một tiếng thở dài, đoạn đứng dậy nâng chung rượu uống cạn một hơi rồi nói với Y Phong:

- Bằng hữu ! Sự hiểu lầm này khiến cho bằng hữu chịu không ít phiền phức, ngoài việc áy náy ra, ta chẳng có gì để nói. Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, ngày sau nếu bằng hữu có chuyện gì cần dùng đến bọn ta, chỉ cần thông báo một tiếng là huynh đệ bọn ta nhất định sẽ ra sức giúp bằng hữu, và cũng coi như sự đền đáp của huynh đệ bọn ta đối với bằng hữu.

Y Phong vội cung thủ nói:

- Chuyện này là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, sao có thể trách các vị được. Xin Hoa lão tiên bối chớ nói đến sự đền đáp, chỉ có điều ...

Chàng mỉm cười, mục quang nhìn lên người bọn Phi Hồng Kiếm khách rồi nói tiếp:

- Nếu Hoa lão tiên bối không cho rằng văn bối quá mạo muội thì xin thuật cho văn bối biết chuyện về lệnh sư đệ được không ? Vì có thể văn bối cũng biết đôi chút về tung tích của lệnh sư đệ.

Qua suy nghĩ và phán đoán kỹ lưỡng, chàng đã xác tín người có diện mạo hoàn toàn giống mình là Thiên Tranh Giáo chủ Tiêu Vô danh chấn thiên hạ, vì thế lúc này chàng mới nói ra như vậy.

Bọn Mao Văn Kỳ và Cung Thiên Kỳ vốn chỉ cúi đầu lắng nghe, bây giờ bất giác ngẩng đầu lên quét mục quang nhìn khắp người Y Phong. Nên biết rằng, thân thế lai lịch của Y Phong và việc chàng phải dịch dung để xuất hiện trên giang hồ vẫn là một vấn đề bí mật đối với Phi Hồng Thất Kiếm. Do đó, sau khi nghe chàng nói vậy thì trong lòng bọn họ tất nhiên càng sinh nghi hoặc.

Hoa Phẩm Kỳ trầm ngâm một lúc rồi mới khẽ nói:

- Chuyện này vốn là chuyện trong nhà, nói ra khiến lão phu rất đau lòng. Nhưng các hạ đã nói thế thì ...

Vị kiếm thủ nổi danh của phái Trường Bạch này tuy đã quá tuổi của thiên mệnh, nhưng trong sự cảm khái vẫn không làm giảm nhuệ khí. Lão uống một chung rượu nữa rồi chậm rãi nói:

- Thuở nhỏ tiên sư vốn là một cô nhi, về sau vì ngộ kỳ duyên mà trở thành một kiếm khách lừng danh của phái Trường Bạch. Và cũng nhờ thế mà phái Trường Bạch của bọn ta được liệt vào hàng cửu đại tông phái của võ lâm. Nhưng xưa nay phái Trường Bạch thủy chung chưa truyền vào Trung Nguyên, đó là vì lúc thu nhận đồ đệ, tiên sư từng nói rõ: Đệ tử môn hạ nếu muốn học được tuyệt nghệ của phái Trường Bạch thì suốt đời phải ở trên núi Trường Bạch, tuyệt không được hỏi đến chuyện trong võ lâm.

Nói đoạn lão buông một tiếng thở dài. Y Phong biết bên trong chuyện này nhất định có một cố sự liên quan đến võ lâm, nhưng đối phương không muốn nói nên chàng cũng không tiện hỏi.

Hoa Phẩm Kỳ lại nói:

- Suốt đời tiên sư cũng chỉ thu nhận bảy huynh đệ bọn ta làm môn đồ và tất cả đều là cô nhi. Bảy huynh đệ bọn ta cũng thủy chung tuân thủ di mệnh của tiên sư, chưa từng can thiệp vào chuyện giang hồ.

Thần quang trong mắt của vị chưởng môn phái Trường Bạch này chợt trở nên tối sầm. Y Phong thấy vậy cũng bất giác thở dài. Buộc một kiếm khách ôm đầy tuyệt kỹ trong người, suốt đời phải sống trong thâm sơn cùng cốc thì quả là chuyện quá tàn khốc.

Hoa Phẩm Kỳ thở dài rồi nói tiếp:

- Sở dĩ phái Trường Bạch của bọn ta được liệt vào cửu đại tông phái là nhờ thanh danh của chiêu Phong Lô Kiếm pháp do tiên sư sáng tạo và thi triển trong đại hội võ lâm năm xưa. Chiêu Phong Lô Kiếm pháp này tự nhiên cũng trở thành kiếm pháp trấn sơn của tệ phái. Năm xưa tiên sư buộc bọn ta phải lập thệ rằng nếu đệ tử môn hạ không chịu nổi sự cô đơn tịch mịch, muốn hành tẩu giang hồ thì không phải là không thể, chỉ có điều không được luyện Phong Lô Kiếm Pháp mà thôi.

Lão ngừng một lát rồi tiếp lời:

- Thân thể của sư huynh đệ bọn ta đều là cô nhi cơ khổ, không có sự thu nạp giáo dưỡng của tiên sư thì e rằng đã sớm bị đói rét mà chết rồi, Do đó, tiên sư chẳng những là sư phụ của huynh đệ bọn ta mà còn lại đại ân nhân. Sư huynh đệ bọn ta cũng nguyện suốt đời ở trên núi Trường Bạch bầu bạn với linh cốt tiên sư, hưởng hồ trong võ lâm có lắm chuyện thị phi ân oán, quả thực bọn ta không muốn vướng vào.

Nhưng nhiều năm trước đây, trong sư huynh đệ bọn ta có một người nhất định muốn hạ sơn, ta khuyên nhủ cũng vô dụng, khi đó hấn vẫn chưa luyện được Phong Lô Kiếm Pháp, bởi lẽ nội công chưa đủ thâm hậu thì căn bản không thể nào luyện được môn kiếm pháp này ... Ôi ! Hấn là người do chính tay ta nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, việc hấn muốn đi khiến ta rất đau lòng, nhưng cũng không thể ngăn cản, đành để cho hấn đi.

Có lẽ vì cõi lòng đang tươi bời nên lời nói của Hoa Phẩm Kỳ cũng có phần lệch lạc.

Sau một hồi trầm ngâm, lão nói tiếp:

- Nhưng chẳng bao lâu sau, hấn lại quay lên núi, thân thể thọ thương ba nơi, người cũng tiều tụy xác xơ như kẻ mất hồn. Thì ra sau khi hạ sơn, hấn đã kết không ít thù oán. Khi đó hấn còn rất trẻ, võ công vẫn chưa luyện thành, trong mấy tháng hành tẩu giang hồ, hấn nếm trải không ít đau khổ và thua thiệt.

Thần sắc và mục quang của Hoa Phẩm Kỳ khiến Y Phong lập tức biết rằng, lão nhân này có tình cảm rất sâu nặng với tam đệ của lão, và cũng biết chưởng môn phái Trường Bạch này là người rất trọng tình.

Lão ta lại nói:

- Hấn trở về như vậy khiến ta khó chịu vô cùng, vì thế ta mới âm thầm truyền Phong Lô Kiếm Pháp cho hấn. Ôi ...

Lão buông một tiếng thở dài, mục quang liếc nhìn mấy vị sư đệ của mình, đoạn lão nói tiếp:

- Ta và hấn tuy là sư huynh đệ, nhưng hấn được ta nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, hấn ... con người lại rất thông minh, tình cảm của ta đối với hấn quả thực tựa như phụ tử hoặc huynh đệ cùng chung cốt nhục. Sau khi học được Phong Lô Kiếm Pháp, hấn lại nhất quyết hạ sơn một lần nữa. Cõi lòng ta như muốn tan nát, ta nghĩ rằng lần này hấn sẽ không bao giờ quay trở lại. Nào ngờ không đầy nửa năm sau, hấn lại trở về, và thương thế càng nặng hơn trước, hai chân cơ hồ như bị người ta đánh gãy.

Thấy vậy, ta vừa tức giận vừa đau xót, bất giác ta nảy ra ý định muốn dựa vào Phong Lô Kiếm Pháp tung hoành giang hồ, nhưng nào có làm được ? Đồng thời ta cũng muốn để cho hấn chịu sự giáo huấn này, có thể hấn sẽ ngoan ngoãn mà lưu lại trên núi.

Y Phong ngẫm thử dài, chàng biết Hoa Phẩm Kỳ tuy nuôi dưỡng tam đệ của lão từ nhỏ đến lớn nhưng lại không hiểu tam đệ của lão. Với tính khí của tam đệ lão, sao có thể nếm mùi đau khổ và chịu thiệt trước người khác mà không muốn báo thù ? Sao có thể ngoan ngoãn ở lại trên núi chứ ?

Quả nhiên Hoa Phẩm Kỳ lại nói tiếp:

- Nào ngờ thương thế của hấn vừa bình phục thì hấn lại cầu xin ta hạ sơn phục thù cho hấn. Tuy ta thương yêu hấn, không ngại truyền Phong Lô Kiếm Pháp cho hấn, nhưng không thể đưa những sư huynh đệ khác bội phải di mệnh của tiên sư, nên tự nhiên ta cự tuyệt sự cầu xin của hấn, và bảo hấn hãy an tâm ở lại, chớ gây thêm họa.

Lão ngừng lại trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Khi đó hấn chẳng nói năng gì, qua mấy hôm thì có nhiều nhân vật trong võ lâm chạy lên Trường Bạch sơn tầm thù. Đương nhiên đều là họa do hấn gây ra, và khi ta hỏi thì phần sai đều thuộc về hấn. Thế là ta phải chường mặt, nhận sự trách mắng của bọn người kia.

Sở dĩ ta làm như vậy, một mặt là vì di mệnh của tiên sư, không để võ lâm thiên hạ nói phái Trường Bạch dung túng đệ tử, một mặt khác cũng vì muốn tốt cho hấn, hy vọng từ nay về sau hấn sẽ làm người tốt, để không uổng tâm huyết giáo dưỡng của ta.

Y Phong bất giác ngẫm thán phục, Hoa Phẩm Kỳ quả nhiên cương trực chính nghĩa, có phong độ của bậc danh gia, không hổ là chưởng môn của Trường Bạch phái ! Một trong cửu đại tông phái của võ lâm.

Vị chưởng môn của phái Trường Bạch lại uống cạn một chung đầy, lão đặt chung xuống bàn, đoạn nói tiếp:

- Nhưng không ngờ hấn lại trút hận lên đầu ta, từ đó về sau hấn không nói với ta một câu nào nữa. Trong lòng ta vừa tức vừa khó chịu, nhưng chỉ cần hấn tốt thì đối với ta thế nào cũng chẳng sao.

Nói đến đây thì đột nhiên Mao Văn Kỳ buông một tiếng thở dài, đoạn cướp lời nói:

- Đại ca hãy nghỉ ngơi đi, để bọn đệ thay đại ca nói tiếp cho.

Và không chờ Hoa Phẩm Kỳ đồng ý, Mao Văn Kỳ đã nói tiếp:

- Khi đó huynh đệ bọn ta thấy vậy thì đều tức giận, nhưng đại ca không nói nên bọn ta tự nhiên cũng chẳng có gì để nói. Nào ngờ hấn thừa cơ đại ca luyện công đến lúc mệt nhất thì đột nhập vào phòng đại ca, khiến khí huyết của đại ca bị ngưng trệ ở Thông Tuyên huyết.

Hoa Phẩm Kỳ cắt lời nói:

- Điều đó không thể trách hấn, chỉ tại ta vô ý.

Mao Văn Kỳ chau mày, khẽ “hừ” một tiếng rồi nói:

- Đại ca còn bao che cho hấn nữa ư ? Khi đó nếu không có tiểu đệ tình cờ đến đúng lúc, kịp thời cứu ra thì đại ca chẳng những tàn phế mà e rằng sinh mạng cũng khó bảo vệ. Bây giờ đại ca còn nói giúp hấn như vậy sao ?

Mao Văn Kỳ lại đột nhiên dừng lại, dường như cảm thấy mình nói với đại ca như vậy là có phần quá lời. Còn Y Phong thì ngậm thở dài, chàng cảm thấy Hoa Phẩm Kỳ quả là người độ lượng, đồng thời sự lạnh lùng vô tình của tam đệ lão ta cũng đáng hận.

Chẳng trách Thiên Tranh Giáo chủ Tiêu Vô lại âm độc tàn nhẫn, đối với sư huynh từng nuôi dưỡng và thương yêu hấn mà còn như vậy, huống hồ là đối với người khác. Y Phong đang suy nghĩ thì lại nghe Mao Văn Kỳ nói tiếp:

- Đương thời ta an ủi đại ca một lúc rồi mới đi tìm hấn, nhưng hấn đã biến mất tung tích từ lúc nào rồi. Khi đó ta cho rằng hấn tự biết phạm tội nặng nên sợ mà chạy trốn, nhưng về sau ta mới biết rằng, sự tình không đơn thuần như vậy.

Có lẽ Mao Văn Kỳ rất bất mãn đối với vị tam đệ này, do vậy mà những lời của lão ta lúc này chẳng có một chút lưu tình. Nhưng qua thái độ nói chuyện của Mao Văn Kỳ hồi sáng sớm khi lão ta còn hiểu lầm Y Phong là tam đệ của lão, thì Y Phong biết được rằng tuy bất mãn nhưng Mao Văn Kỳ vẫn còn tình thủ túc với tam đệ của lão. Bất giác chàng lại ngậm thở dài một hơi rồi nghe lão ta nói tiếp:

- Mấy tháng trước bọn ta mới phát hiện trong số di vật của tiên sư bị mất một vật rất quan trọng. Di vật của tiên sư vốn được cất giữ ở nơi rất nghiêm mật, người ngoài không thể biết, huống hồ mấy năm qua chẳng có vị khách nào đến Trường Bạch sơn. Do vậy bọn ta mới suy đoán, ngoài hấn ra thì tuyệt không có người nào khác lấy vật này. Nhớ lại chuyện trước đây, ta cho rằng hấn cố ý làm cho đại ca gặp nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma, trong khi mọi người hoang mang lo lắng cho đại ca thì hấn lặng lẽ trộm di vật rồi xuống núi.

Hành vi của vị tam đệ này quả thật khiến người ta không thể không căm hận.

Mao Văn Kỳ nói tiếp:

- Huynh đệ bọn ta cùng xuống núi lần này là muốn tìm hắc đòi lại di vật đó, nhưng thiên hạ rộng lớn, người đông vô số, sau khi hắc hạ sơn cũng chẳng có tin tức gì, thử hỏi bọn ta đi đâu mà tìm hắc chứ ?

Nói đến đây thì Phi Hồng Kiếm khách đều buột miệng thở dài. Thần sắc của Hoa Phẩm Kỳ càng thêm u ám. Trong chớp mắt đó dường như lão ta già đi rất nhiều.

- o O o -